

Podzim má mě rád

Hana Zagorová

Podzim do města vstoupil, krad' a loupil,
stromům listí strhával.
Byl jak zbavený smyslů bez rozmyslu,
rány létu rozdával, kráčel ulicí.
Děšť mu zpíval píseň šumící
jak příval vody z oblaků,
skrytý v plášti věčných tuláků.

Bral si co se mu zdálo víc než málo.
Každý v městě se ho bál.
Podzim na smutném koni listím voní.
Do zahrad vpad' jeho šál,
kráčel ulicí víc než sám.
Parkem truchlícím procházel
nikým nepozván...
Pánbůh ví, proč já ho ráda mám...

Můj tichý přítel bez jména

bez velkých slov se dostaví.
Paleta létem znavená
malíři spadla do trávy.
Můj tichý přítel vypráví a venku svítá...

Zavřel za sebou bránu
a v tu ránu padl z nebe mokrá sněh.
Svět byl najednou šedý naposledy,
ptačí zpěv to ráno ztich'.

Kráčel ulicí víc než sám.
Parkem truchlícím odcházel nikým nepoznán.
Pánbůh ví proč já ho ráda mám.

Můj tichý přítel bez jména
zas příští rok se dostaví.
Postava léty znavená
složí se večer do trávy.
Svůj návrat deštěm oslaví,

tak už to bývá.

Poví nám o všem, co má rád.
O barvách duhy poslední,
o vůni listí ze zahrad,
o mlze než se rozední.
Já můžu slyšet tisíckrát vyznání.

Podzim má mě rád.